
Číslo policajného spisu 3/2021

Peter
Šloser

Policajná chobotnica

IKAR

Páchateľ: neznámy

Peter
Šloser

Policajná chobotnica

IKAR

Text © 2021 by Peter Šloser
Jacket design © 2021 by Diana Delevová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7938-4

*Tak ako v každej rozprávke dobro víťazí nad zlom,
postavy, udalosti a miesta deja sú vymyslené,
tak aj v tejto knihe dobro víťazí nad zlom
a postavy, udalosti aj miesta deja sú vymyslené.
Alebo?*

Úprimne ďakujem všetkým poctivým policajtom, ktorí sa podieľali na medializovaných policajných akciách (Božie mlyny, Očistec, Judáš...). Vďaka nim sa potvrdila oprávnenosť názvov mojich kníh.

Veľké poďakovanie patrí aj všetkým čitateľom, ktorí prejavili záujem o moje detektívky inšpirované skutočnosťou. Pri ich čítaní sa každý zamyslí nad tým, či sa v našej spoločnosti môže odohrať niečo podobné.

KAPITOLA PRVÁ

„Žolty, Žolty,“ chlap s tvoriacou sa plešinou krúžil po kancelárii ako sólista v opere. „Už sa neviem dočkať. Ver mi, nič mi nedodá chuť do života tak ako špacírka po cintoríne s pohľadom na Danov náhrobný kameň,“ potľapkal po pleci chlapa rozvaleného v koženom kresle. „Miesto zapálenej sviečky sa mu každý deň vyštím na hrob.“

„Bez obáv, šéfe. Príprava trvala dlhšie, ako som predpokladal, ale dať dole chlapa, akým je Dano Roxor, nie je ako podrezať bezbrannú sliepku.“

„Viem, viem. Nič nesmieme podceňiť. Spolieham sa na teba,“ zamyslel sa a nastala pauza. Stál s rukami prekríženými cez hrud' a pozeral cez zatvorené okno na ulicu. „Ako je to s jeho ochrankou?“ spýtal sa automaticky.

„Vždy mal pri sebe jedného bombardéra. Teraz niekedy chodí aj s dvoma gorilami.“

„Ja neviem. Zvládnete to?“ prepichoval ho pohľadom.

„Doboha. Pochybujete o mne?“

„Dobre, dobre,“ chlácholil ho. „Chcem veriť, že tí dvaja, čo s tebou do toho idú, to neposerú.“

„Myslíš, že som samovrah? Fušerov by som na takúto robotu nebral.“ Žolty uprene hľadel do kúta miestnosti, kde si práve pavúk pochutnával na trepotajúcej sa muche.

„Pozri na tú chlpatú potvoru,“ kývol k osemnohému tvorovi.

„Čo s ním?“

„Aj on musí upliet kvalitnú pavučinu, aby prežil. Moja pavučina musí byť dokonalejšia.“

„Dobre, ale už tam chodíš takmer mesiac. A stále nič,“ povedal šéf sklamané.

„Buď trpezlivý. Možno už dnes to vyjde.“

Šéf prestal pochodovať po miestnosti a posadil sa. Bez záujmu fľochol na pavúka, ktorý sa s chuťou pustil do mu-
chy. Vedel, že Žolty je v plánovaní takýchto záležitostí profík, len nechcel premeškať príhodnú chvíľu.

„Dúfam, že sa nemýliš. Lebo o mesiac, o dva už môže byť neskoro.“

„Prečo myslíš?“

„Teraz si Roxorovci vybavujú účty s ďalšími bratislavskými zločineckými skupinami. Keď pôjde dole hlava Roxorovcov, jeho mord budú všetci spájať s konkurenciou. Nás nebude nikto podozrievať. A oni sa môžu medzi sebou ďalej kynožiť,“ odvrátil pohľad od pavúka a s planúcim zrakom pozrel na Žoltyho.

„Je mi to všetko jasné. Stihneme to.“

„Fajn. Ale ak si netrúfaš, ešte stále môžeš cúvnuť,“ skúmal jeho mimiku. No videl len stopercentnú istotu, čo ho definitívne upokojilo.

Žolty sa spokojne zaškeril. „Stokrát som ti povedal, že prachy, ktoré si do toho investoval, nebudú vyhodené oknom. Mám presne zmonitorovaný Danov príchod a odchod zo základne Roxorovcov. Kamery, čo si zohnal, sú fakt suprové. Spoza záclony prenajatého bytu oproti robia také zábery, akoby si sedel v prvom rade panoramatického kina.“

Bolo vidieť, že šéf sa uspokojil. Pomohla tomu aj jeho obľúbená pesnička, ktorá znela z reproduktorov umiestnených v každom rohu miestnosti. Zaľúbil sa do nej ešte v časoch, keď ju pred viac ako dvadsiatimi rokmi počul z malého bakelitového rádia.

„Dano Roxor odchádza z reštaurácie takmer vždy ako prvý,“ pokračoval Žolty, keď videl, že šéf ho po chvíľke relaxu pri hudbe opäť vníma. „Vtedy to spravíme. Aj vďaka tomuto môjmu prevleku,“ chytil sa za ošklbaný kabát, na ktorom chýbala polovica gombíkov.

„Uznávam, máš to dobre premakané,“ pokýval hlavou šéf a pri pohľade na jeho rozstrapatenú parochňu sa neubránil úsmevu. „Nikomu by nenapadlo, že somrák môže mať pod kabátom skrytý samopal. Ofóliované auto, ktoré som navrhoval ja, by bolo ako päšť na oko. Čo ale spravíme s tvojimi dvoma parťákmi?“

„Poznám ich z lochu, nebudú kvákať,“ ubezpečoval ho Žolty.

„To, že ich poznáš z basy, ešte nič neznamená,“ spochybňoval šéf ich dôveryhodnosť.

„Ručím za nich. Ak by som zistil nejakú pochybnosť...“ Žolty nedokončil, pretože obaja vedeli, aký osud by ich čakal. „Musím ísť,“ pozrel na hodiny na šéfovom stole. „O hodinu Roxor prichádza do reštaurácie,“ vstal a v kancelárii po ňom zostal len puch bezdomovca.

Aj keď do obeda chýbali ešte dve hodiny, počasie hlásilo ďalší horúci augustový deň roku 2017. Na parkovisku medzi činžiakmi parkovala biela minidodávka. Svoje najlepšie roky mala evidentne za sebou.

Žolty otvoril bočné zasúvacie dvere a nastúpil do priestoru bez sedadiel.

„Ideme,“ vydal pokyn vodičovi so slnečnými okuliarmi, ktoré mu zakrývali takmer polovicu tváre. „Pripravený?“ spýtal sa ďalšieho chlapa v čiernom. Ten namiesto odpovede odhrnul deku. Pod ňou boli dva samopaly. Jeden z nich podal Žoltymu spoločne s dvoma zásobníkmi, spojenými páskou na koberce. Vzal do ruky takú istú smrtiacu zbraň. Obaja chlapi ako jeden obtiahnutím zasunuli náboj do nábojovej komory.

Auto pokojne smerovalo na petržalské sídlisko.

O necelé dve hodiny zo všetkých rádií na Slovensku znela správa dňa: „Vojna gangov pokračuje.“ V rámci nej informovali, že dvaja chlapi rozstrieľali na rešeto Daniela Roxora, šéfa mafiánskej skupiny Roxorovcov, keď vychádzal zo svojej obľúbenej reštaurácie.

KAPITOLA DRUHÁ

Odkedy v leopoldovskej väznici strávil noc prvý väzeň, uplynulo stošesťdesiat rokov. Z osemnástich väzníc na Slovensku je najznámejšia. Samotný objekt vzbudzuje rešpekt na prvý pohľad. Každý, kto v nej strávil čo len jednu noc, to môže potvrdiť. Malé stuchnuté miestnosti zapáchajúce ľudským potom a prísny režim. Za hrubými väzenskými múrmi zmäkli aj tí najtvrdší chlapi. Rýchlo si uvedomili, že dobré správanie v posudku môže byť dôvodom na ich podmienené prepustenie. Inej cesty von nebolo. Od čias známej leopoldovskej vzbury vo väznici pribudlo množstvo mechanických aj elektronických zabezpečovacích ochranných prostriedkov. Útek bol vylúčený. Hrubé múry bývalej pevnosti boli na niektorých miestach obohnané ostnatým drôtom v dvoch radoch. Pre istotu boli na hornej časti bývalých hradieb zabetónované úlomky skla z rozbitých fliaš. To bolo ďalšie lacné, ale účinné opatrenie, ako zabrániť možnému úteku väzňa. V rohoch sa týčili strážne veže s pozornými dozorcami. Masívna brána pre vozidlá aj celokovové dvere pre peší vstup sa otvárali len na signál vydaný dozorcom na vrátnici.

Dvere sa práve otvorili a do začínajúceho jarného dňa vyšiel nakrátko ostrihaný chlap s modrými očami a hranaťou tvárou. Rok 2017 bol už v prvej polovici, ale preňho sa začínal ešte len teraz. Prešiel pár krokov a otočil sa. Tváril sa, akoby precitol zo zlého sna. Chladným pohľadom si pre-

meral ošumelé múry a dlhý pľuvanec sa zaboril do prachu pred dvere. Tie sa za ním s hrmotom zabuchli. Zhlboka sa nadýchol čerstvého vzduchu. Ešte raz a ešte raz. Vzduch bol preňho iný ako pre bežného človeka. Bol to vzduch slobody. Zhodil z pleca ruksak a vybral škatuľku cigariet. Zapálil si, zhlboka potiahol a niekoľko sekúnd nechal dym blúdiť v útrobach tela. Potom ho striedavo vypúšťal z nosných dierok a pomedzi mierne zažltnuté zuby. S cigaretou takmer v kútiku úst vykročil po asfaltovom chodníku. Spozornel. Na kraji parkoviska stálo biele SUV s čiernym koňom v znaku na prednej maske. Jeho vodič niekoľkokrát stlačil klaksón, ktorý vydal zvuk podobný trúbeniu vlaku, čo sa blíži k železničnému priecestiu. Prižmúril oči a so zvráteným čelom pozeral, či zvukový pozdrav patril jemu. Do auta nevidel, pretože slnko z čelného skla sa mu odrážalo do očí. Auto malo bratislavské evidenčné číslo. Nikto z jeho známych nemohol vedieť, že dnes nastal deň jeho prepustenia, preto pokračoval v chôdzi.

„Žolty, sereš na kamaráta?“ ozval sa chlap, ktorý sa vyklonil z okna spolujazdca.

Otočil sa za známym hlasom. „Šéfe, ty?“ usmial sa a privrel oči oslepený slnečnými lúčmi. „To sa mi asi sníva,“ s neskrývaným prekvapením vykročil k autu.

„Nepozeraj na mňa ako na zázrak,“ vystúpil chlap z auta a objal ho ako starý kamarát.

„Ako si vedel, že idem von?“

„Nevedel, čakám tu na teba tri roky,“ povedal bez smiechu, ale v hlase mu zaznela dobrá nálada.

„Povedz, vážne,“ chcel poznať odpoveď.

„Žolty, nepoznáš ma? Dnes musíš mať kontakty všade. Aj v base,“ nemohol sa nezasmiať.

Chlap, ktorý len pred chvíľou vymenil spotené väzenské oblečenie za civilný odev, nepochyboval o jeho slovách. Svojho šéfa poznal dokonale, aj keď sa nevideli už pár rokov.

Do väzenia dostal od neho odkaz, že si má podať žiadosť o podmienené prepustenie. Tak ako vždy, dal na jeho radu.

„Aj v base robia ľudia z mäsa a kostí. Majú také isté životné potreby ako ja, ty a každý z nás. Tak som si k nim kvôli tebe našiel cestičku. Sám vieš, že keď niekomu zasponzoruješ slušnú dovolenku, tak potom ti zobe z ruky. Ani ma to veľa nestálo. Apartmán, čo mám v Chorvátsku, si dva týždne užíval riaditeľ väznice s rodinou. Preto ti napísal taký posudok po tvojej žiadosti o prepustenie, že by si s ním mohol strážiť štátnu pokladnicu. Ako bonus som daroval pár kníh väzenskej knižnici.“

„Tak preto ma spravili knihovníkom?“ zamyslel sa Žolty nahlas. „Nechápal som, keď mi jeden bachar povedal, že mám požiadať o miesto väzenského knihovníka.“

„Hádám ti tam bolo zle?“

„Nie, bol to super flek. Takmer som zabudol, že som v base.“

„To som rád. Naskoč, nebudeme tu ďalej obsmrdať.“

Žolty si sadol na zadné sedadlá, venoval posledný pohľad pochmúrnym väzenským múrom a zabuchol dvere. Až vtedy si všimol za volantom chlapa bez krku s vyholenou hlavou.

„To je Edo,“ zoznámil ich šéf zo sedadla spolujazdca. Chlap spoza volantu namiesto podania ruky pozrel do spätného zrkadla na Žoltyho, zachytil jeho pohľad a kývnutím hlavy ho pozdravil. Naštartoval a auto sa pohlo.

„Dobrá kára, čo povieš?“ otočil sa šéf.

„Parádna,“ Žolty uznanlivo pokyvoval hlavou a obzeral si interiér vozidla. „Všetko v koži. To muselo stáť prachov. Koľko má táto mašina koní?“

„Neviem presne, ale ani indiánsky kmeň Apačov ich toľko nemal,“ otvoril okno a vyplul žuvačku. „Chlap, ktorý vyjde po rokoch z basy, by nemal myslieť na kone, ale na kobyly. Vlasta ťa čaká...“ namiesto ďalších slov si pomohol

gestom zasúvania ukazováka jednej ruky do napoly zovretej dlane druhej.

„Viem, viem. Písala mi a chodila ma pravidelne navštevovať. Keď ma strčili dovnútra, neveril som, že vydrží.“

„Vidíš, vydržala. O chvíľu ju budeš držať v náručí. Čaká ňa doma.“

Aj tvrdému chlapovi, akým bol Žolty, na chvíľu zmäklo srdce. Tešil sa. Na stretnutie s Vlastou sa tešil celé tri roky. Ten okamih sa nezadržateľne blížil. Spoza okna vnímal známe budovy na začiatku Bratislavy. Auto išlo stovkou, ale jemu sa zdalo, akoby sa vliekli. Čím boli bližšie, tým bol nedočkavejší. Prešli ponad Dunaj a vošli na najväčšie slovenské sídlisko. Auto spomalilo, na semafore svietila červená. Konečne ho zbadal. Dlhý dvanásťposchodový panelák, kde mala Vlasta útulný trojizbový bytík. Hoci Petržalka bola známa ako betónová džungľa, Vlastin byt sa už nedal kúpiť pod dvestotisíc eur. Auto zastalo na panelovom parkovisku, ktoré si pamätalo obdobie socializmu.

„Konečná, vystupujeme,“ zdvihol ruku takmer stále sa usmievajúcí šéf. Predné aj zadné dvere na pravej strane vozidla sa otvorili a obaja chlapi vystúpili.

„Ďakujem ti,“ vystrel Žolty pravicu. „Ideš so mnou hore?“ kývol hlavou k oknám, ktoré patrili Vlaste.

„Ti drbe? Čaká na teba. Dal som jej dva dni voľno. Už si to. V stredu sa vidíme.“

Spod kolies auta odletelo zopár drobných kamienkov z rozpadávajúceho sa betónového panelu a stratilo sa Žoltymu z dohľadu na hlavnej ceste. Prehodil si ruksak cez plece a po schodoch vystúpil na terasu. Hneď oproti schodisku bol vchod, v ktorom bývala jeho láska. Chytil ešte nepoškriabané plastové dvere a potiahol. Zamknuté. Pozrel na lesknúce sa bytové zvončky. Keď ich videl naposledy, boli celé obhorené. Pohľadom blúdil zhora nadol. Oči sa mu zastavili na menovke Vlasta Krátka. Ukazovák stla-

čil tlačidlo a čakal. Z mikrofónu sa ozval zvonivý ženský hlas.

„Kto je? Poštár?“

„Áno, poštár. Nesiem vám živý balíček,“ odpovedal, lebo vedel, že naňho túžobne čaká.

Vchodový bzučiak vydal zvuk pripomínajúci zvonenie budíka položeného v hrnci. Nečakal na výťah a s ľahkosťou vybehol na druhé poschodie. Tapacírované dvere na byte boli otvorené.

„Žolty!“ vrhla sa mu do náručia. Vlasta bola žena s postavou gymnastky. Červená hriva jej dokonale ladila s bielym, nedbalo zapnutým županom. Svalnatými rukami ju silno objal a zdvihol. Do nozdier mu udrela vôňa jej tela. Pery sa im v okamihu túžobne spojili. Nohou zabuchol dvere a niesol ju do bytu.

KAPITOLA TRETIA

„Julo, pretri si oči a rozmýšľaj hlavou. Miesto krajského riaditeľa sa neodmieta. Môže to spraviť len taká tvrdá palica, ako si ty.“

„Ty to nechápeš, Čárly. Ja som s miestom riaditeľa kriminálky spokojný. Po druhé sa na niečo také ani necítim. Tu na okrese som začínal ako poriadkár v uniforme a viem, ako to tu funguje. Ale riadiť všetky okresy v rámci kraja?“ nesúhlasne pokrútil hlavou Julo Tvrдый.

„Ja to nechápem?! Každý sa hrabe vyššie a vyššie, a ty chceš zostať celý život na okresnej kriminálke v tejto najväčšej slovenskej diere? S tvojimi myšlienkovými pochodmi máš na viac.“

„Prestaň, lebo sa budem červenat.“

„Ako chceš. Ale váš okresný sa bude tiež meniť. Ak tam nastúpi Poliak...“

„Poliak?“ Tvrđému takmer zabehlo. „Sranduješ,“ skúmavo pozrel na priateľa. Z jeho vážnej tváre však videl, že ho nenaťahuje.

„Áno, Poliak. Ten lacný dvojník Jackieho Chana,“ neodpustil si Čárly.

„Už je o tom rozhodnuté?“ spýtal sa Tvrдый s obavou v hlase. „Ten rozbije celú kriminálku.“

„Kriminálku rozbije a tebe znepríjemní život tak, že odídeš do civilu. Ale dalo by sa mu v tom zabrániť.“

„Ako?“ skríkol, až nadskočil.

„Môžem ti zabezpečiť, aby si bol okresný riaditeľ ty,“ povedal pomaly a hľadal odpoveď v Tvrdeho tvári.

„Počúvaj, Čárly. Kde sa ty vlastne hýbeš?“ pochybovačne sa naňho zahľadel.

„To ťa nemusí zaujímať. Využívam kontakty, ktoré som nadobudol ešte ako policajt.“

Tvrдый sa poznal s Karolom, ktorého všetci kamaráti volali Čárly, viac ako desať rokov. Študovali spolu na policajnej akadémii a bývali na jednej izbe. Brádzili spolu ulice počas peších hliadok na obvodnom oddelení. Aj ich manželky a deti sa poznali. Boli ako pokrvní bratia a jeden o druhom vedel, že sú čestní chlapi. No napriek tomu Tvrдый nevedel, čo presne teraz Čárly robí. Tušil, že je v službách štátu, a ich spoloční známi tvrdili, že pracuje v tajnej službe.

„Keby som prejavil záujem o miesto okresného riaditeľa...“

„Tak ti garantujem, že ním budeš. Stačí, keď mi povieš, že ideš do toho.“

„Ty o tom hovoríš, akoby si bol minister vnútra,“ nevríacko pokrútil hlavou Tvrдый.

„Povedz definitívne, ideš do toho?“ naliehal Čárly.

Tvrдый stále s pochybnosťami pozeral na kamaráta sediacého oproti. „Idem. Ale len kvôli Poliakovi,“ dodal a svoje slová myslel vážnejšie ako vážne.

„To ti trvalo. Do konca týždňa mi dones štruktúrovaný životopis,“ povedal Čárly rozhodne, akoby takéto situácie riešil každý deň.

„Stále tomu nechcem veriť,“ Tvrдый takmer bez prestávky krútil hlavou.

„Veď ty si bol vždy taký pochybovačník. Ničomu a nikomu nechceš veriť.“

„Dobre, dobre. Radšej mi povedz, prečo musí náš súčasný okresný skončiť. Nechcem sa tlačiť na stoličku, ktorá je obsadená.“

„Si inteligentný, tak si to domysli. Koľko ste mali požiarov od začiatku roka? Na minulý rok sa radšej ani nepýtam,“ povedal Čárly prvýkrát veselšie.

„Dvadsať zapálených áut, jedna reštaurácia, jeden rodinný dom tento rok a minulý...“

„Netreba. Viem, že čísla aj detaily o prípadoch nosíš starostlivo uložené v tej svojej kockatej hlave,“ nakreslil so smiechom dvoma ukazovákmi vo vzduchu hranatý geometrický tvar.

„Debil, pozri sa na svoju bravčovú a potom si uťahuj,“ kontroval Tvrдый v lepšej nálade ako pri preberaní personálnych otázok.

„Dobre, nechajme naše hlavy. Všetko, čo som ti povedal aj čo ti poviem, si nechaj výhradne pre seba.“

Tvrдый len mlčky prikývol, aj keď to bolo jasné aj bez upozornenia.

„Minister rozhodol, že množstvo požiarov je už neúnosné a že vymení okresného šéfa. Tak sa priprav.“

„Pripravím, ale nie je už neskoro? Nemá to Poliak už v suchu?“

„Pozrime ho. Najskôr nejaví záujem a odrazu sa trasie o stoličku, ktorá ešte nie je jeho,“ doberal si Čárly priateľa.

„Tlačí ho nejaký silný podnikateľ. Sponzoruje národniarov.“

„Aha, takže politická nominácia,“ pozrel Tvrдый smutne pred seba.

„Netras sa. Mám priamy ťah na...“ odmlčal sa s výrazom tváre, že takmer povedal niečo, čo nie je potrebné. „Ty nebudeš politický nominant ani nebudeš musieť nikomu zobrať z ruky.“

KAPITOLA ŠTVRTÁ

„Láska, vstávaj,“ počul Žolty v polospánku hlas svojej priateľky. Otvoril jedno oko a matne uvidel nad sebou jej červenú hrivu.

„Ešte nie,“ povedal maznavo a natiahol k nej ruku.

„Dost' bolo vyvaľovania. Aj toho ostatného,“ chytila mu dľaň, ktorou ju začal hladiť po odhalenom lýtku. „Šéf nás čaká. Povedal, že sa o teba postará.“

„To by som prosil. Tri roky som sedel za vydieračku a nevykvákal som, že to bolo na jeho objednávku.“

„To mu radšej nepripomínaj. On nemohol zato, že chmuľo si požičal prachy a nechcel ich ani za boha vrátiť. A keď si ho išiel upozorniť, práskol to polišom.“

„Dobre, dobre. Taký kápo to mohol mať čeknuté aj u polišov.“

„Sám vieš, že ten ich šéf kriminálky sa nechcel dať kúpiť.“

„Haha, jeho meno mám hlboko vryté pod šedou kôrou, akoby to bolo včera. Julo Tvrдый...“ pokýval hlavou na uznanie, že súper vyhral. „Nikdy naňho nezabudnem. Pokiaľ som s ním neprišiel do kontaktu, myslel som, že šéf podplatí každého poliša. Dúfam, že sa naše cesty už nikdy neskrížia.“

„Tak poď, spravila som ti hemendex,“ pohladila ho pohľadom, lebo vedela, že to sú jeho obľúbené raňajky.

Odhodil ľahký paplón s modrým návlekom a o chvíľu bolo počuť jeho popískovanie zo sprchy. Do kuchyne prišiel zahalený len uterákom okolo pása.

„Fakt sa veľmi ponáhľame?“ chytil ju za ramená a priťahol k sebe.

„Prestaň,“ milo ho capla po chrbte. „Celú ma zmáčaš,“ len ťažko odolávala sladkému pokušeniu.

„Veď to chcem. Budeš ako miss mokré tričko,“ myslel na jej prsia, ktoré boli ako v pozore. Nepúšťal ju z objatia, až kým mu pohľad nepadol na stôl. Jemne ju odtisol. „Sú dve veci, ktoré zbožňujem,“ sadol si za stôl a uchopil do mohutných rúk príbor.

„Dúfam, že ja som pred hemendexom,“ sadla si oproti nemu. So spokojným výrazom pozerala, ako si pochutnáva na čerstvých vajíčkach so šunkou.

„Samozrejme, zlato,“ precízne obkrajoval jedlo na tanieri, až mu zostal osamotený neporušený žĺtok. „Mám ťa radšej ako tento finálny kúsok,“ vložil ho do úst a s blaženým výrazom obdivoval jej ženskú zrelosť. Vlasta mala niečo po tridsiatke, svalstvo pevné, telo nepoznačené pôrodom a dojčením. Nemohla si nevšimnúť jeho hladný pohľad. Aj jej počas Žoltyho pobytu za mrežami chýbal chlap, ale vedela, že šéf nemá rád meškanie. Všimol si jej mrknutie na nástenné hodiny a uvedomil si, že teraz nie je čas na zábavu. Tanier aj so šálkami skončil v umývačke riadu a o pár minút nastupovali do Vlastinho auta.

„Pekné,“ Žolty obzeral interiér. „Dvojliter automat,“ uznanlivo pokýval hlavou. „Len pre mňa málo miesta,“ posunul sedadlo spolujazdca a vystrel si skrčené nohy. Vlasta viedla čiernu audinu A3 v rannej bratislavskej špičke s prehľadom, akoby sa nehrnuli zo všetkých strán záplavy áut. Cesta plynula rýchlo a Žolty bez slova pozeral okolo seba, aké stavby pribudli za posledné tri roky.

„Vystupujeme,“ rázne posunula rýchlostnú páku do polohy parking a otvorila dvere.

„Nič sa tu nezmenilo,“ obzeral si Žolty šéfovu reštauráciu Pevnosť v bratislavskom Ružinove.

„Poď, meškáme, šéf je už tu,“ kývla hlavou na jeho odstavené auto. Na vyhradenom parkovisku takmer pred dverami reštaurácie stálo majestátne Porsche Cayenne.

V reštaurácii už posedávalo zopár ľudí pri rannej káve. Niektorí v debatách a iní začítaní do dennej tlače.

„Ahoj, Vlasti,“ lúbezne zanôtil čašník, ktorý stál pred barovým pultom vedľa kolegyne, ktorá vyzerala ako anorektická študentka.

„Ahoj,“ Vlasta ho jemne pohladila po líci. Jej láskavé gesto opätoval širokým úsmevom a takmer bábikovským žmurknutím. Žolty pozeral na jeho ženskú tvár a ulízané hnedé vlasy so svetlým prelivom. Pripomínali mu nutelu v pohári. Nepozdravil sa, ale šiel ďalej za Vlastou.

Popri nich baletnou chôdzou cupital čašník.

„Vlastička, prinesiem ti kávičku?“

„Áno, môj, takú ako vždy.“

„Pánovi tiež?“ zahľadel sa na Žoltyho.

„Ideš odo mňa!“ osopil sa naňho.

„Aspoň pikolo?“ prosil a pohľadom obdivoval jeho vymakanú postavu.

„Tak dones a neotravuj,“ odbil ho Žolty bez toho, aby mu venoval pohľad.

„Aj mliečko môžem priniesť pánovi?“

„Veľa mliečka,“ odpovedal, ďalej ho ignoroval a vošiel za Vlastou do malej bankety so zaťahovacími dverami.

Za okrúhlym stolom sedel ich šéf a pokojne čítal roztvorené noviny.

„Som rád, že ste to takmer stihli,“ postavil sa a pozrel na náramkové hodinky.

„Prepáč, troška meškáme,“ ospravedlňovala Vlasta ich o pár minút neskorší príchod.

„Viem, Žoltymu sa nechcelo. Ak sa nemýlim, v base si mal budíček o šiestej,“ zasmial sa v dobrej nálade a podal mu ruku.